

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **Z. K.,** zast. JUDr. Ludvíkem Hynkem, advokátem se sídlem Václavské nám. 17, 110 00 Praha 1, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 7. 2004, č. j. 36 Az 733/2003 – 21,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností stěžovatel napadá usnesení Krajského soudu v Brně shora, jímž bylo odmítnuto podání žalobce – stěžovatele - ze dne 14. 7. 2003 učiněné u Krajského v Brně, jímž se stěžovatel domáhal přezkoumání rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 7. 2003, č. j. OAM-2566/VL-07-ZA04-2003, kterým byla zamítnuta jeho žádost o udělení azylu. V kasační stížnosti namítá především, že stěžovateli nebylo dosud doručeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, shora označené, na sdělenou adresu bytu stěžovatele a nebyl vyhotoven překlad tohoto rozhodnutí do arabského jazyka. Uvádí, že mu byla odňata možnost jednat v řízení před správním orgánem a následně i před soudem, správní orgán porušil ustanovení o řízení před správním orgánem a tyto skutečnosti jsou důvodem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 4. 9. 2003, č. j. 56 Az 14/2003 – 16.

Uvádí, že Krajský soud v Brně nesprávně posoudil způsob doručení usnesení Krajského soudu v Brně z 29. 7. 2003, č. j. 36 Az 733/2003 – 8, kterým byl vyzván k odstranění vad podání, v době kdy mu pravděpodobně bylo poštou usnesení zanecháno v pobytovém středisku, se tam již nezdržoval, měl propustku na pobyt mimo azylové zařízení. Ve skutečnosti se zdržoval v té době v P. na adrese K. 8, což bylo azylovému zařízení známo a měli tedy poštovnímu doručovateli sdělit tuto adresu. Po návratu do azylového zařízení mu pracovnice azylového zařízení dne 8. 9. 2004 předala obálku s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 30. 7. 2004, č. j. 36 Az 733/2003 – 21, až z tohoto usnesení se dozvěděl o usnesení z 29. 7. 2004, č. j. 36 Az 733/2003 – 8. Pokud by věděl o usnesení z 29. 7. 2003, vady podání by odstranil. Žádá, aby usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 7. 2004, č. j. 36 Az 733/2003 – 21, bylo zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že rozhodnutí ve věci azylu bylo oznámeno způsobem předpokládaným zákonem o azylu. Stěžovatel byl po strpění pobytu v přijímacím středisku umístěn a od 9. 6. 2003 do 9. 9. 2004 hlášen k pobytu v azylovém zařízení PoS Z. O povolení k odchodu do soukromí, čili pobytu mimo pobytové středisko nežádal, neboť zájem změnit místo hlášeného pobytu neprojevil.

V souladu s ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné (ust. § 103 odst. 1 písm. c) cit. zák.) nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné (ust. § 103 odst. 1 písm. d) cit. zák.), jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Ke skutečnostem, které stěžovatel uplatní poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédne. Skutkovým základem pro rozhodnutí kasačního soudu se obecně mohou stát pouze skutečnosti a důkazy, které byly uplatněny před soudem, který vydal napadené rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí Krajského soudu v Brně v mezích důvodů uplatněných ve smyslu ust. § 103 odst.1 písm. b) a d) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel napadá rozhodnutí soudu prvního stupně z důvodu nedostatečného způsobu provedení dokazování ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. K tomu soud upomíná, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel v napadeném rozhodnutí, je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učiněnému správnému skutkovému závěru, ve spisu obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, resp. je nedostačující k učinění správného skutkového závěru.

Důvodem pro podání kasační stížnosti z dalšího důvodu, a to podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je nepřezkoumatelnost, spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Ovšem napadené rozhodnutí žalovaného je dostatečně srozumitelným a přesvědčivým způsobem odůvodněno, pro stěžovatele z něj zcela jasně vyplývá, z jakých skutečností správní orgán a následně i soud vycházel a jakými právními úvahami se při rozhodování řídil.

Řízení u Krajského soudu v Brně bylo zahájeno podáním žaloby dne 15. 7. 2003, která obsahuje obecný popis žalobních bodů, aniž by bylo možno vyvodit konkrétní důvody

vztahující se ke konkrétní osobě. S ohledem na její obecný obsah bylo na místě, aby soud vyzval stěžovatele k označení žalobních bodů, aby z nich bylo patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky správního rozhodnutí za nezákonné a případně jaké důkazy navrhuje provést. Takové usnesení bylo vydáno dne 29. 7. 2003 a bylo doručováno na adresu stěžovatele tak, jak ji označil ve svém návrhu, totiž PoS Z., H. 514, Z. u B. Doručováno bylo dne 31. 7. 2003 s tím, že se zásilka vrátila zpět s poznamenáním adresy F. 7, P. 2. Na tuto adresu pak soud I. stupně doručoval dne 29. 8. 2003. Obálka, která se vrátila zpět nese informaci o uložení zásilky s tím, že „adresát nezastižen a bylo mu oznámeno“. Zásilka byla vrácena dne 18. 9. 2003. Z databáze Ministerstva vnitra soud I. stupně zjišťoval informace o pobytu stěžovatele, který počínaje dnem 9. 6. 2003 je stále hlášen v PoS Z. u B. s opakovanou informací o svévolném odchodu a opětovném příchodu. Dále bylo usnesení o odmítnutí stěžovatelova podání ze dne 30. 7. 2004 doručováno opět na adresu PoS Z. u B., kde ji také dne 9. 9. 2004 stěžovatel převzal. Při doručování dne 24. 8. 2004 na adresu v P., K. 8 je poznačeno, že na uvedené adrese je neznámý. Nejvyšší správní soud si vyžádal informaci od Ministerstva vnitra, zda měl stěžovatel povolen pobyt mimo azylové zařízení PoS Z. u B. ve dnech 1. 8. 2003 až 8. 9. 2004, zejména zda mu na tuto dobu nebo její část byla dána propustka na adresu P. 9, K. 8 či jinam. Také byl vyzván zástupce stěžovatele k předložení propustky stěžovatele na uvedenou dobu. Na tuto výzvu zástupce stěžovatele nereagoval. Ministerstvo vnitra sdělilo, že stěžovatel v uvedeném období pobýval na těchto adresách: od 15. 7. 2003 do 14. 2. 2004 F. 7, P. 2, od 17. 2. 2004 do 9. 3. 2004 K1. P. 9, od 10. 3. 2004 do 9. 4. 2004 K2. 8, P. 8, od 9. 4. 2004 do 9. 5. 2004 K2. 1211/4, P 8, od 10. 5. 2004 do 10. 6. 2004 K1. 761/8, P 9, od 10. 6. 2004 do 9. 7. 2004 K2. 1211/4, P. 8, od 9. 7. 2004 do 9. 8. 2004 L. 16, P. 8 a konečně od 9. 8. 2004 do 7. 9. 2004 K1. 8, P. 9. Poslední známá adresa jmenovaného je pak S. 669/6, T., a to od 30. 9. 2004.

Kasační stížnost stěžovatele se opírá o zcela nepřípadná ustanovení soudního řádu správního, neboť pokud jde o ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tento se vztahuje k rozhodnutí správního orgánu, které ovšem přezkoumáváno v tomto řízení není, nebylo ani přezkoumáváno v řízení před soudem I. stupně proto, že podání bylo odmítnuto. Písmeno b) citovaného paragrafu se dotýká vady řízení před soudem, jestliže mohla mít za následek rozhodnutí o věci samé. Toto ustanovení rovněž nepřichází do úvahy, protože rozhodováno o věci samé nebylo, neboť podání bylo odmítnuto. Na tom bylo by možno ustat a dále se kasační stížností nezabývat, neboť se vůbec svým obsahem nedotkla ani náznakem nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení podle písm. e).

Soud nad rámec uvádí, že i kdyby kasační stížnost se opírala o tento jediný možný důvod, ani tehdy by nebyla úspěšná. Krajský soud v Brně doručoval na ty adresy, které skutečně byly adresami pobytu stěžovatele. Povinnosti související s hlášením místa pobytu upravuje azylový zákon v ust. § 77 až 78. Místem nahlášeného pobytu žadatele o udělení azylu je azylové zařízení, do něhož je ministerstvem umístěn, žadatel je také povinen písemně oznámit úmysl změnit místo hlášeného pobytu, musí tak učinit nejpozději 15 dnů před změnou místa hlášeného pobytu místně příslušnému oddělení cizinecké policie. K oznámení připojí písemné potvrzení obsahující souhlas vlastníka objektu, který je označen číslem popisným nebo evidenčním. Změnu místa hlášeného pobytu žadatel o udělení azylu ohlásí Odboru cizinecké a pohraniční policie, je povinen se k trvalému pobytu přihlásit u útvaru policie do 3 pracovních dnů ode dne změny místa trvalého pobytu. Z informací, které jsou k dispozici v databázi Ministerstva vnitra však takový postup stěžovatele, nejenže nevyplývá, ale z technického hlediska je prakticky nemožný, když střídání adres se dělo s takovou frekvencí, že stěží by bylo možno lhůty stanovené zákonem dodržet. V databázi Ministerstva vnitra za dobu od příchodu do přijímacího střediska ve V. L. dne 29. 5. 2003 do

30. 9. 2004 se objevují informace toliko o svévolném odchodu, řádný odchod je poprvé zaznamenán až dne 9. 9. 2004 s následným pobytem v T. Soud odhlédne od faktu, že patrně žádný z odchodů a žádné z přechodných bydlišť stěžovatele se neuskutečnily v souladu se zákonem a za souhlasu Ministerstva vnitra a zaměří se pouze na doručování podle ust. § 46 zák. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, platného ke dni vydání usnesení č. j. 36 Az 733/2003 – 9 ze dne 29. 7. 2003. Fyzické osobě lze doručit písemnost v bytě, v místě podnikání, na pracovišti, nebo kdekoliv bude zastižena. Náhradní doručení je pak upraveno takovým způsobem, že písemnost se uloží a adresát se vhodným způsobem vyzve, aby si písemnost vyzvedl, neučiní-li tak do 3 dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Výzva k odstranění vad podání není písemností, kterou by bylo nutno doručovat do vlastních rukou. Krajský soud v Brně tedy nejprve doručoval na adresu, která byla uvedena v podané žalobě. Soud přitom zdůrazňuje, že žaloba byla podána 15. 7. 2003. Výzva k odstranění vad byla vydána 29. 7. 2003, tedy prakticky do 14 dnů a již v té době podle informací Ministerstva vnitra se měl stěžovatel zdržovat na adrese F. 7, P. 2. Je tedy s podivem, že sám žalobce adresu pro doručování uváděl nesprávnou. Poté, kdy se soud dozvěděl jinou adresu a na ni písemnost tentokrát do vlastních rukou odesílal, kdy i podle záznamu Ministerstva vnitra měl se stěžovatel na této adrese, t. j. F. 7, P. 2 zdržovat, také tato zásilka byla uložena na odběrní lhůtu a vrácena zpět, že nebyl adresát zastižen, nikoliv že by se na uvedené adrese nezdržoval. V době, kdy stěžovatel obdržel usnesení, které je napadáno touto kasační stížnosti, t. j. dne 9. 9. 2004 jí opět převzal ve středisku PoS Z. u B. Za této situace krajský soud postupoval zcela v souladu se zákonem a bylo pouze věcí stěžovatele, aby se řídil příslušnými zákonnými předpisy, které se vztahují k povinnostem žadatele o azyl. Z příslušné databáze Ministerstva vnitra je také patrné, že mu bylo domlouváno ve smyslu § 93 odst. 1 písm. c) zákona o azylu, t. j. týkaje se přestupku, jehož se dopustí ten, kdo opustí pobytové středisko, v němž je hlášen k pobytu na dobu delší 30 dnů. To vše dokresluje situaci, která postup krajského soudu provází, ovšem z ryze procesního hlediska je třeba uzavřít, že Krajský soud v Brně při doručování usnesení, jímž vyzýval k odstranění vad podání a stanovil přiměřenou 15 denní lhůtu k doplnění podání, postupoval v souladu se soudním řádem správním i s občanským soudním řádem, t. j. s příslušnými ustanoveními o doručování; bylo doručováno na adresu, kde se především měl stěžovatel zdržovat a také na tu adresu, kde se podle záznamu Ministerstva vnitra zdržoval. To že nyní uvádí další třetí jinou adresu, je z tohoto pohledu již nepodstatné. Není tu tedy ani důvod podle písm. e) soudního řádu správního.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že důvody uvedené v kasační stížnosti nebyly prokázány, a proto podanou kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 31. března 2005

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu